

ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Δέν είναι μακρὰν ὁ χρόνος καθ' ὃν τὰ βλέπωμεν εἰς τοὺς κήπους τῶν πλουσίων πτηνὰ φέροντα πάντα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος. Δέν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ βαρῶν ὁμοίων πρὸς τὰς τῶν τριχῶν τῶν δυστυχῶν θνητῶν, τῶν ἐφαρμοζομένων ἐξωθεν καὶ τοσοῦτον εὐκόλως καὶ ταχέως ἐξαλειφομένων. Τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος τρόπον τῆς βαφῆς πολλοὶ τῶν ζηλωτῶν τῆς μελανῆς κόμης θὰ φρονήσωσι. Ἴνα μεταβάλλωμεν τὸ χρῶμα τῶν πτηνῶν κατὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν ἀρκεῖ νὰ τὰ τρέφωμεν δι' ὀρισμένων τροφῶν. Οὕτω τὰ κίτρινα κανάρια μεταβάλλομεν βαμμηδὸν εἰς ἐρυθρὰ ἂν ἀναμιγνύωμεν εἰς τὴν τροφήν των πέπερι τῆς Καυένης. Οἱ κόκκοι τοῦ πέπερος τούτου περιέχουσιν οὐσίαν χρωστικὴν ἠνωμένην μετ' ἑλαίου τινος ὅπερ εἶναι ὁ φορέυς τῆς, καθ' ὅσον τοῦτο εἰσδύον μέχρι τῶν λεπτοτάτων ἔκρων τῶν τριχῶν τῶν πτερῶν χρωματίζει ταῦτα ἂν προηγουμένως ἀφαιρέσωμεν τὸ ἔλαιον τῶν κόκκων θέτοντες αὐτοὺς ἐντὸς οἴνοπνευματος, χάνουσι τὴν χρωστικὴν των ιδιότητα, ἀνακτῶσι δὲ ταύτην εὐθὺς ὡς ἐπισταχθῶσι δι' ἑλαίου κοινού.

Ὅμοια ἀποτελέσματα ἐλήφθησαν διὰ τῆς ρίζης τῆς ἀγγούσης. (*Anehusa tinctoria*, Ὀνόχειλος), τὸ χρῶμα ὅμως κλίνει πρὸς τὸ ἰώδες.

Αἱ λευκαὶ ὄρνιθες λαμβάνουσι διὰ τῶν ἀνωτέρω οὐσιῶν τρεφόμεναι τὰ αὐτὰ χρώματα, χρωστικῶν ὁμοίως καὶ τοῦ κιτρίνου τῶν ὠδῶν των. Τὰ διὰ τοῦ πέπερος χρωσθέντα πτηνὰ ἔχουσι τὴν ἀξιοσημειωτον ιδιότητα τοῦ νὰ δεικνύωσι τὴν μεταβολὴν τῆς ὑγρότητος τῆς ἀτμοσφαιρας διὰ μεταβολῆς τοῦ χρώματος, ὅπως αἰ ἐκ χάρτου διὰ χλωριούχου καθάλιου διαπεποτισμένοι ἐσθῆτες μικρῶν χορευτριῶν, αἵτινες ὅταν μὲν εἶναι αἰθριος καιρὸς εἶναι ἐρυθραὶ, ὅταν δὲ ἐπικηται βροχὴ γίνονται ἰώδεις.

H. Z.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ

Τὰ θαυμάσια τοῦ οὐρανοῦ πολλοὶ πολλάκις περιέγραψαν, ἀνέκαθεν δὲ οἱ ποιηταὶ ἐξύμνησαν. Ὁ Πλάτων λέγει πού «τῶν αἰσθησίων τὴν ὄψιν ἄμμι τὸν θεὸν ἀνάψαι εἰς θέαν τῶν ὠρανίων», (1) ὃ δὲ ποιητῆς τῶν Μεταμορφώσεων νομίζει ὅτι ὁ θεός.

*Os homini sublime dedit coelumque tueri
Jussit et erectos ad sidera tollere vultus*

Χωρὶς νὰ θέλωμεν διὰ λέξεων ἠχηρῶν καὶ φράσεων τετυρνευμένων νὰ ἐξάρωμεν μίαν ἐπιφορὰν τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ οὐρανοῦ θόλου, ἢ νὰ ἐξυμνήσωμεν αὐτὴν ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῆς φαντασίας, προτιθέμεθα σήμερον νὰ περιγράψωμεν ἀπλῶς τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀποψιν τοῦ παρ' ἡμῖν ὄρατοῦ οὐρανοῦ καὶ ν' ἀναφέρωμεν τὴν σχετικὴν θέσιν τῶν σπουδαιτέρων ἀστερισμῶν καὶ τὴν

τῶν πλανητῶν ὄσαύτως. Πᾶς τις κατόπιν δύναται μόνος παρατηρῶν καὶ σπουδάζων νὰ αἰσθανθῆ πράγματι, ὅτι λέξεων δὲν εἶναι ποτε δυνατόν ἀκριβῶς νὰ παρασταθῆ καὶ εἰς ἄλλους νὰ μεταδοθῆ.

Ἀρχόμεθα πρῶτον ἀπὸ τῶν ἀστερισμῶν. Σχεδὸν ἀκριβῶς εἰς τὸ κατὰ κορυφον, εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐμφανίζεται ὁ λαμπρὸς πρῶτου μεγέθους ἀστὴρ α τῆς Λύρας, ὁ καὶ Βέγας ἐπίσης καλούμενος. Παράκειται αὐτῷ ὁ α τοῦ Κύκνου, ὁ Δενέβ, ὀλίγη δὲ ἀπωτέρω εὐρίσκεται ὁ Ἄλταϊρ ἢ α τοῦ Ἄετος. Οἱ τρεῖς οὗτοι ἀστέρες ἔχουσι τὴν αὐτὴν σχεδὸν λάμψιν, εὐκόλον δὲ εἶναι νὰ ἐκλάβῃ τις τὸν ἕνα ἀντὶ τοῦ ἄλλου ἐκ τῆς σχετικῆς ὁμοῦ θέσεως τῶν παρακειμένων ἀστέρων εὐχερῆς ἀποβαίνει ἢ τῆς ἀπάτης ταύτης ἀποφυγῆ. Ὅντως ὁ μὲν Βέγας συνοδεύεται ὑπὸ δύο ἄλλων οὕτω διακειμένων ὁ Δενέβ εὐρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σταυροῦ τοῦ Κύκνου καὶ ὁ Ἄλταϊρ ἔχει ἐνθεν καὶ ἐνθεν αὐτοῦ δύο ἄλλους μικροτέρους ἀστέρας τοῦ ἰδίου ἀστερισμοῦ, τοὺς β καὶ γ. Μεταξὺ τοῦ Κύκνου καὶ τοῦ Ἄετος εὐρίσκεται ὁ Δελφίν καὶ τὸ Βέλος—Μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τοὺς πρὸς β ἀστερισμούς. Ἐκτὸς τῶν γνωστῶν ἀπλανῶν τοιούτων τῆς Μικρῆς δηλαδὴ καὶ τῆς Μεγάλης Ἀρκτου, τῆς Κασσιόπειας, τοῦ Δράκοντος, τοῦ Κηφέως καὶ τῆς ὠραιας Καπέλλας (Αἰξ, α τοῦ Ἡνιόχου), ἔχομεν πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ μὲν τὸν ὄψι δύνοντα Βωώτην (1), τὸν παρακειμένον ἀστερισμὸν τοῦ Βορείου Στεφάνου καὶ τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Λύρας εὐρισκόμενον Ἐρακλέα, πρὸς τὴ βορειοανατολικὰ δὲ τὸ τετράγωνον τοῦ Πηγᾶσου μετὰ τῶν παρεπομένων αὐτῷ ἀστερισμῶν τῆς Ἀνδρομέδας καὶ τοῦ Περσέως. Περὶ τὴν δεκάτην ἀνατέλλουσιν αἱ Πλειάδες. — Ἐκ τῶν ἀστερισμῶν τῆς ἐκλειπτικῆς ὄρατοὶ εἶναι ἡ Παρθένος δύσασα κατὰ μέγα μέρος, ὁ Ζυγός, ὁ θαυμαστός Σκορπιός, ὁ Τοξότης, ὁ Αἰγόκερος καὶ ὁ Ὑδροχόος, καὶ βραδύτερον προχωρούσης τῆς νυκτὸς οἱ Ἰχθύς, ὁ Κριός καὶ οἱ λοιποὶ κατὰ σειρὰν γνωστοὶ ἀστερισμοί. — Μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀνατέλλει ὁ Ὁραίων, πρὸς τὸ πρῶν δὲ ὅτε τριτάτη μοῖρα τῆς νυκτὸς ἄλειπται, λάμπει εἰς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ὄριζοντος μέρος ὁ Σείριος, ἀνταγωνιζόμενος διὰ τοῦ ἡμέμου καὶ γλυκέως φωτὸς αὐτοῦ πρὸς τὴν παρακειμένως ἀπαστράπτουσαν Ἀφροδίτην.

Ἐκ τῶν πλανητῶν οὐ μόνον ὄρατοί, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀξιοθαύμαστοι εἶναι ὁ Ἄρης, ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Ὁ πρῶτος εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Αἰγόκερω, ἀνατέλλει ἅμα τῇ δύσει τοῦ ἡλίου καὶ διακρίνεται ἐκ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ὑπερῶρου χροιάς. Ὁ Ζεὺς ἀνατέλλει μετὰ τὴν δεκάτην, μεσουρανεῖ δὲ τὴν περὶ τὴν

(1) Ὁ Βέγας, ὁ Πολιχός καὶ ὁ ὑπερῶρος Ἀρκτουῦρος (α τοῦ Βωώτου) εὐρίσκονται εἰς τὰς κορυφὰς τριγώνου ἰσοπλευροῦ περιπού. Τὸν Ἀρκτουῦρον εὐρίσκομεν ἐπίσης πρὸς ἐκβάλλοντες τὴν ἐνοῦσαν τοὺς δύο τελευταίους ἀστέρας τῆς οὐρᾶς τῆς Μεγάλης Ἀρκτου γρημμῆν εἰς τὴ τετραπλοῦν σχεδὸν τῆς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεως τῶν δύο τούτων ἀστέρων. Γραμμὴ δὲ διερχομένη διὰ τῆς βάσεως τοῦ τετραγώνου τοῦ Πηγᾶσου καὶ ἀπολήγουσα εἰς τὸν πολιχὸν διαπερὰ τὴν Κασσιόπην.